

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **P. Š.**, zastoupeného JUDr. Jaromírem Hanušem, advokátem se sídlem Kosmova 20/961, Ostrava, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 18067/16/5300-22443-701728 ze dne 2. 5. 2016, ve věci návrhu na obnovu řízení,

t a k t o :

I. Žaloba se **z a m í t á**.

II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

A.

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí

Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) č. j. 2539751/15/3212-51522-809751 ze dne 6. 8. 2015, kterým byl zamítnut žalobcův návrh na obnovu řízení ukončeného pravomocnými rozhodnutími správce daně, dodatečnými platebními výměry:

č. j. 1062939/15/3212-51522-800461,	č. j. 1062780/15/3212-51522-800461,
č. j. 1062635/15/3212-51522-800461,	č. j. 1062182/15/3212-51522-800461,
č. j. 1061100/15/3212-51522-800461,	č. j. 1060517/15/3212-51522-800461,
č. j. 1065050/15/3212-51522-800461,	č. j. 1064815/15/3212-51522-800461,
č. j. 1064483/15/3212-51522-800461,	č. j. 1064170/15/3212-51522-800461,
č. j. 1065461/15/3212-51522-800461,	č. j. 1065784/15/3212-51522-800461,
č. j. 1062868/15/3212-51522-800461,	č. j. 1062698/15/3212-51522-800461,
č. j. 1062552/15/3212-51522-800461,	č. j. 1061954/15/3212-51522-800461,
č. j. 1060664/15/3212-51522-800461,	č. j. 1060082/15/3212-51522-800461,
č. j. 1064924/15/3212-51522-800461,	č. j. 1064629/15/3212-51522-800461,
č. j. 1064350/15/3212-51522-800461,	č. j. 1065673/15/3212-51522-800461,
č. j. 1065244/15/3212-51522-800461 ze dne 24. 3. 2015,	kterými byla dodatečně stanovena daň z přidané hodnoty.

Žalobce namítá, že vyšly najevo nové skutečnosti, které nemohly být bez zavinění žalobce uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Za tyto skutečnosti žalobce považuje rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 45 Af 13/2013-152 ze dne 25. 3. 2015, kterým bylo pravomocně rozhodnuto o zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze v totožné věci, a proto navrhl podáním ze dne 9. 7. 2015, aby bylo rozhodnuto o povolení obnovy řízení.

Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 1 Afs 36/2006-86 ze dne 6. 12. 2006 (veškerá rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde NSS uvádí, že *„novým důkazem ve věci může být zcela jistě chápáno i rozhodnutí ve věci, které učiní dodatečně jiný příslušný orgán v jiném řízení. Ostatně jiné procesní předpisy výslovně uvádí jako jedním z důvodů obnovy řízení i „rozhodnutí“ [např. v § 228 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]; daňový řád sice takové explicitní vyjádření nemá, nicméně z logiky a principu tohoto mimořádného opravného prostředku i „rozhodnutí“ jiného soudu, potvrzující dodatečně existenci nějakého právního vztahu, je nutno vnímat jako jeden z možných důvodů pro povolení obnovy řízení.“* K tomu žalobce dále poukazuje na rozsudek NSS č. j. 9 As 73/2010-138 ze dne 24. 3. 2011, kdy soud zdůrazňuje, že *„rozsudek soudu rozhodujícího ve správním soudnictví je závazný pro všechny orgány veřejné moci. Zruší-li tedy správní soud svým rozsudkem správní rozhodnutí, pak již nikdy nemůže žádný orgán veřejné moci vycházet při svých úvahách z existence či ze správnosti takového zrušeného rozhodnutí.“*

Žalobce dále namítá, že měl žalovaný v souladu s ust. § 121 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“) *ex officio* nařídit přezkoumání rozhodnutí, kterými byla stanovena daň z přidané hodnoty, pakliže neshledal důvody pro nařízení obnovy řízení.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné a trvá na argumentech uvedených v napadených rozhodnutích. Žalovaný k první žalobní námitce uvádí, že důvodem pro zrušení předmětného rozhodnutí nemůže být skutečnost, že byl vydán

rozsudek ve věci jiného daňového subjektu, neboť rozsudek soudu nelze považovat za novou skutečnost zakládající důvod pro obnovu řízení a odkazuje na rozhodnutí NSS č. j. 7 Afs 90/2013-42 ze dne 14. 11. 2013 a č. j. 6 Afs 202/2014-25 ze dne 8. 7. 2015 a usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2810/15 ze dne 8. 10. 2015, kterým ústavní soud odmítl ústavní stížnost proti označenému rozsudku ze dne 8. 7. 2015.

Ke druhé námitce žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí (bod 25-27) a zdůrazňuje, že dle ust. § 121 odst. 1 daňového řádu „*správce daně z moci úřední nařídí přezkoumání rozhodnutí, jestliže po předběžném posouzení věci dojde k závěru, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, se nepřihlíží.*“ Žalovaný je toho názoru, že v řízení nevznikly řádné podstatné vady, na základě kterých by mohlo být správcem daně nařízeno přezkoumání rozhodnutí z důvodu jeho nezákonnosti.

B.

S ohledem na negativní dopad dodatečných platebních výměrů do ekonomické činnosti žalobce, o němž má soud povědomost i z úřední činnosti (věc vedená pod sp. zn. 22 A 8/2015) a nemožnosti vyloučení tohoto negativního dopadu formou přiznání odkladného účinku žalobě pro charakter napadeného rozhodnutí, projednal soud na návrh žalobce věc přednostně ve smyslu § 56 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

C.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 24. 3. 2015 správce daně na základě výsledku daňové kontroly na dani z přidané hodnoty vydal dodatečné platební výměry specifikované v části A. tohoto rozsudku. Odvolání žalobce podaná proti dodatečným platebním výměrům byla správcem daně jako opožděná zamítnuta (odvolání byla podána 27. 4. 2015), a odvolací řízení byla zastavena.

Dne 10. 7. 2015 bylo správci daně doručeno podání označené jako „Návrh na obnovu řízení“, jež bylo zaevidováno pod č. j. 2364943/15. Žalobce se domáhal povolení obnovy řízení ukončeného pravomocnými dodatečnými platebními výměry na DPH. Žalobce jako důvod pro obnovu řízení uvedl, že dne 25. 3. 2015 vydal Krajský soud v Praze rozsudek č. j. 45 Af 13/2013-152, kterým rozhodl o zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze v totožné věci a ve svém návrhu na obnovu řízení na tento rozsudek odkázal. Správce daně rozhodnutím č. j. 2539751/15/3212-51522-809751 ze dne 6. 8. 2015 návrh odvolatele zamítl a obnovu řízení nepovolil. Správce daně toto své rozhodnutí odůvodnil tím, že důvodem pro zrušení

předmětného rozhodnutí nemůže být skutečnost, že byl vydán rozsudek ve věci jiného daňového subjektu, neboť rozsudek soudu nelze považovat za novou skutečnost zakládající důvod pro obnovu řízení a odkazuje na rozhodnutí NSS č. j. 7 Afs 90/2013-42 ze dne 14. 11. 2013 a č. j. 6 Afs 202/2014-25 ze dne 8. 7. 2015 (obsahem totožné odůvodnění obsahuje i napadené rozhodnutí). Obnova řízení je dle správce daně vázána na existenci nových skutečností nebo důkazů, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Takovým důkazem či skutečností není rozhodnutí Krajského soudu v Praze, ne které odkazuje žalobce. Předmětné rozhodnutí bylo dne 7. 8. 2015 doručeno prostřednictvím datové schránky žalobci.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém, mimo jiné, namítal, že došel-li správce daně k závěru, že v dané věci nelze podle žádného ustanovení daňového řádu obnovu řízení povolit, měl dále zkoumat, zda nejsou dány jiné důvody, které by odůvodňovaly nařízení přezkoumání řízení, a to s ohledem na zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze rozsudkem Krajského soudu v Praze, tak jak je shora uvedeno. O odvolání rozhodl žalovaný dne 2. 5. 2016 pod č. j. 18067/16/5300-22443-701728 tak, že odvolání zamítl a napadené rozhodnutí správce daně potvrdil. Co do odůvodnění žalovaný uvedl, že správce daně v předmětné věci postupoval plně v souladu s příslušnou právní úpravou a v souladu s judikaturou NSS, když posuzoval, zda je dán některý z důvodů pro obnovu řízení a návrh žalobce posoudil dle jeho obsahu i označení jednoznačně jako návrh na obnovu řízení, nikoliv jako návrh na nařízení přezkoumání rozhodnutí. Dále žalovaný uvedl, že rozsudek soudu nelze považovat za novou skutečnost zakládající důvod pro obnovu řízení.

D.

K jednotlivým žalobním bodům uvádí soud následující:

Podle ust. § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu se řízení ukončené pravomocným rozhodnutím správce daně obnoví na návrh příjemce rozhodnutí, nebo z moci úřední, jestliže vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí.

Spornou otázkou mezi účastníky je, zda názor Krajského soudu v Praze vyslovený v rozsudku tohoto soudu č. j. 45 Af 13/2013-152 ze dne 25. 3. 2015, lze považovat ve smyslu ust. 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu za novou skutečnost nebo důkaz, který nemohl být uplatněn již v původním řízení. Jak uvádí NSS ve svém rozhodnutí č. j. 7 Afs 90/2013-42 ze dne 14. 11. 2013: „*Obnova řízení podle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu je vázána na existenci nových skutečností nebo důkazů, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Jde tedy o právní skutečnosti nebo důkazy osvětlující skutkový stav věci, která byla pravomocně skončena.*“

Krajský soud zcela v souladu s rozsudkem NSS č. j. 1 Afs 36/2006-86 ze dne 6. 12. 2006 má zato, že důvodem obnovy řízení podle daňového řádu může být též rozhodnutí (rozsudek). Nicméně rozhodnutí může být důvodem obnovy jen tehdy, osvětluje-li skutkový stav, nikoliv stav právní. K tomu krajský soud odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 322/98 ze dne 28. 1. 1999, uveřejněné pod číslem 48/2000 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, kdy Nejvyšší soud vysvětlil, že rozhodnutím, jež coby důvod obnovy předjímá ustanovení § 228 odst. 1 písm. a) zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), zákon míní rozhodnutí o předběžných otázkách ve smyslu ustanovení § 135 odst. 1 a 2 o. s. ř., to jest případy, když příslušný orgán rozhodl odlišně o předběžné otázce, jestliže byl soud rozhodnutím předchozím vázán (§ 135 odst. 1) či z dřívějšího rozhodnutí vycházel (§ 135 odst. 2) anebo posoudil-li předběžnou otázku sám (§ 135 odst. 2). Na základě toho pak Nejvyšší soud uzavřel, že okolnost, že odůvodnění nálezu Ústavního soudu zahrnuje posouzení právní otázky, kterou odvolací soud posoudil v jiné věci dříve jinak, nečiní z nálezu rozhodnutí, jež by bylo důvodem obnovy řízení podle ustanovení § 228 odst. 1 písm. a) o. s. ř. Stejný princip vyjadřuje i právní úprava zakotvená v § 117 odst. 1 písm. d) daňového řádu, podle níž lze řízení obnovit, jestliže rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky a příslušný orgán veřejné moci o ní dodatečně rozhodl jinak způsobem, který má vliv na toto rozhodnutí a jemu předcházející řízení. Rozhodnutí vydané poté, co skončilo řízení, jehož obnova se navrhuje, lze proto uvádět jako důvod obnovy řízení jen v režimu úpravy dle § 117 odst. 1 písm. d) daňového řádu, nikdy ne v režimu ustanovení § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Ustanovení § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu dopadá totiž pouze na skutečnosti, které objektivně existují v době rozhodování správního orgánu v původním řízení.

K argumentaci žalobce obsahem rozhodnutí NSS č. j. 9 As 73/2010-138 ze dne 24. 3. 2011, kdy NSS hovoří o závaznosti rozsudků soudů správního soudnictví vůči orgánům veřejné moci, je nutno poukázat na žalobcem citovanou část, kdy NSS uvádí, že *„zruší-li tedy správní soud svým rozsudkem správní rozhodnutí, pak již nikdy nemůže žádný orgán veřejné moci vycházet při svých úvahách z existence či ze správnosti takového zrušeného rozhodnutí“*. V projednávané věci však správní orgány nevycházely z rozhodnutí zrušeného Krajským soudem v Praze. Nové rozhodnutí, které nebylo uplatněno v původním řízení, může být důvodem obnovy řízení a může jít i o rozhodnutí pozdější, podstatné je, aby jím byly posuzovány skutkové okolnosti nebo důkazy, které byly předmětem řízení. Nicméně argumentace označeným rozhodnutím neobstojí, neboť označené rozhodnutí není příléhavé. NSS hovoří o rozhodnutích *pro futuro*, nezabývá se naplněním důvodů obnovy řízení. Není proto možno přisvědčit žalobci, že mělo být přistoupeno k obnově řízení, jelikož vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí, neboť posouzení právní otázky jinak, nečiní z rozsudku soudu takové rozhodnutí, jež by bylo důvodem obnovy řízení, tak jak je namítáno žalobcem.

Co se týče namítaného chybného postupu správních orgánů, když správce daně měl dle žalobce přistoupit *ex officio* k nařízení přezkumného řízení, soud uvádí, že přezkumné řízení je oddělené od řízení obnovovacího, tzv. *iudicium rescindens*. Krajskému soudu nepřísluší v tomto řízení podle § 65 a násl. s. ř. s. posuzovat

zákonnost napadeného postupu žalovaného, který *ex officio* nepřistoupil k přezkoumání shora označených platebních výměrů. (Srov. rozsudek NSS č. j. 7 Afs 90/2013-42 ze dne 14. 11. 2013.) Nad to soud poukazuje na skutečnost, že proti nenařízení přezkumného řízení již žalobce brojí samostatnou žalobou vedenou pod sp. zn. 22 A 134/2016.

Krajský soud tedy dospěl k závěru, že uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné, a žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

E.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu soudního spisu náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Krajský soud v Ostravě
dne 27. října 2016

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu